

Sag C-296/10

Bianca Purrucker **mod** **Guillermo Vallés Pérez**

(anmodning om præjudiciel afgørelse
indgivet af Amtsgericht Stuttgart)

»Retligt samarbejde i civile sager — kompetence, anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser i ægteskabssager og i sager vedrørende forældreansvar — forordning (EF) nr. 2201/2003 — litispendens — realitetssag om forældremyndighed og anmodning om foreløbige retsmidler vedrørende forældremyndigheden over samme barn«

Generaladvokat N. Jääskinens stillingtagen af 4. oktober 2010 I - 11167

Domstolens dom (Anden Afdeling) af 9. november 2010 I - 11206

Sammendrag af dom

1. *Retligt samarbejde i civile sager — kompetence, anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser i ægteskabssager og i sager vedrørende forældreansvar — forordning nr. 2201/2003 — kompetence i sager om forældremyndighed — litispendens (Rådets forordning nr. 2201/2003, art. 19, stk. 2, og art. 20)*

2. *Retligt samarbejde i civile sager — kompetence, anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser i ægteskabssager og i sager vedrørende forældreansvar — forordning nr. 2201/2003 — kompetence i sager om forældremyndighed — litispændens*
(Rådets forordning nr. 2201/2003, art. 19, stk. 2)
3. *Retligt samarbejde i civile sager — kompetence, anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser i ægteskabssager og i sager vedrørende forældreansvar — forordning nr. 2201/2003 — kompetence i sager om forældremyndighed — litispændens*
(Rådets forordning nr. 2201/2003, art. 19, stk. 2)

1. Forskrifterne i artikel 19, stk. 2, i forordning nr. 2201/2003 om kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser i ægteskabssager og i sager vedrørende forældreansvar og om ophævelse af forordning nr. 1347/2000 finder ikke anvendelse, når en ret i en medlemsstat, ved hvilken der først er anlagt sag med henblik på fastlæggelse af forældreansvaret, alene skal tage stilling til foreløbige retsmidler som omhandlet i denne forordnings artikel 20, og der ved en ret i en anden medlemsstat, som er kompetent til at påkende sagens realitet, som omhandlet i samme forordning, senere er anlagt sag med en påstand vedrørende fastlæggelse af det samme forældreansvar, enten foreløbigt eller endeligt.

kompetence til at påkende sagens realitet. Anvendelsen af denne bestemmelse forhindrer endvidere ikke anlæggelse af sag ved den ret, der er kompetent til at påkende realiteten. Nævnte forordnings artikel 20, stk. 2, imødegår enhver risiko for modstridende afgørelser mellem en afgørelse om foreløbige retsmidler som omhandlet i denne forordnings artikel 20 og en afgørelse, der er truffet af den ret, der er kompetent til at påkende realiteten, idet den bestemmer, at foreløbige retsmidler, der er bragt i anvendelse i medfør af artikel 20, stk. 1, ophører med at gælde, når den ret, der har kompetence til at påkende sagens realitet, har truffet de foranstaltninger, den finder relevante.

Artikel 20 i forordning nr. 2201/2003 kan nemlig ikke anses for en regel om

(jf. præmis 70, 71 og 86 samt domskonkl.)

2. Den omstændighed, at der ved en ret i en medlemsstat anlægges sag om foreløbige retsmidler, navnlig med henblik på forældremyndighed, eller at der træffes afgørelse inden for rammerne af en sådan procedure, og det ikke fremgår af påstanden eller af afgørelsen, at den ret, der skal tage stilling til spørgsmålet om foreløbige retsmidler, er kompetent som omhandlet i forordning nr. 2201/2003 om kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser i ægteskabssager og i sager vedrørende forældreansvar og om ophævelse af forordning nr. 1347/2000, indebærer ikke nødvendigvis, at det er udelukket, at der — således som det eventuelt er muligt i henhold til national ret i denne medlemsstat — er fremsat en påstand om realiteten, som er knyttet til påstanden om foreløbige retsmidler, og som indeholder de oplysninger, som viser, at den ret, ved hvilken sagen er anlagt, er kompetent som omhandlet i forordningen.

I en sådan sammenhæng skal den ret, ved hvilken der senere er anlagt sag, selv undersøge, om — i det omfang den anordner foreløbige retsmidler — afgørelsen fra den ret, ved hvilken der først er anlagt sag, ikke var en forløber for en senere afgørelse, der skal træffes, når der er opnået bedre kendskab til sagen og under omstændigheder, der ikke er af lige så hastende karakter. Den ret, ved hvilken der senere er anlagt sag, skal i øvrigt undersøge, om den påstand, der ligger til grund for de foreløbige retsmidler, og en

påstand om realiteten, der er gjort gældende senere, udgør et processuelt hele.

(jf. præmis 80 og 86 samt domskonkl.)

3. Når den ret, ved hvilken sagen er anlagt senere, trods de anstrengelser, den har gjort sig for at få oplysninger fra den part, der gør litispændens gældende, fra den ret, ved hvilken der først er anlagt sag, og fra centralmyndighederne, ikke råder over nogen oplysninger, der gør det muligt at fastslå genstanden og grundlaget for en sag, der er anlagt ved en anden ret, og som bl.a. tilsigter at godtgøre, at denne ret er kompetent i overensstemmelse med forordning nr. 2201/2003 om kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser i ægteskabssager og i sager vedrørende forældreansvar og om ophævelse af forordning nr. 1347/2000, og hensynet til barnets bedste, henset til de konkrete omstændigheder, kræver, at der træffes en afgørelse, der kan anerkendes i andre medlemsstater end den, hvor retten, ved hvilken sagen er anlagt senere, er beliggende, tilkommer det denne sidstnævnte ret, efter en rimelig frist for besvarelse af de formulerede spørgsmål, at genoptage sagen, der er anlagt for den. Varigheden af denne rimelige frist skal fastsættes under hensyn til barnets bedste, henset til de konkrete omstændigheder i sagen.

Det bemærkes i denne sammenhæng, at forordning nr. 2201/2003 har til formål, af hensyn til barnets bedste, at gøre det muligt for den ret, der er nærmest barnet, og som derfor har bedst kendskab til

dets situation og udvikling, at træffe de nødvendige afgørelser.

(jf. præmis 82-84 og 86
samt domskonkl.)